

ALESSANDRO
BARICCO

ROMANO „ŠILKAS“ AUTORIUŠ

Triskart
aušroje

ALESSANDRO
BARICCO

Triskart
aušroje

R O M A N A S

Iš italų kalbos vertė
Pranas Bieliauskas

VILNIUS 2014

Vienas

To viešbučio elegancija buvo pablukusi, bet kažkada ji tikriausiai pateisino tam tikrus prabangos ir rafinuotumo lūkesčius. Pavyzdžiui, viešbutis turėjo sukamąsias duris, o tokia smulkmena visada skatina fantazijas.

Tą keistą nakties valandą pro jo duris įžengė moteris – ką tik išlipusi iš taksi ir, regis, apie kažką užsigalvojusi. Ji vilkėjo geltoną vakarinę suknelę ganėtinai gilia iškirpte, bet jos pečių nedengė joks šalikėlis: ji atrodė intriguojamai, kaip žmogus, kuriam kažkas atsitiko. Moteris žengė elegantiškai, bet sykiu panėšėjo į aktorę, kuri ką tik nuėjo už kulisų ir, nusiraminsi, kad nereikia vaidinti, vėl grįžo prie kokios nors savo esybės, tik nuoširdesnės. Žengė ji truputį pavargusiu žingsniu, mažutę rankinę laikydama taip, kad, atrodė, tuoj ją išmes. Buvo nebejauna, bet toks amžius jai tiko, kaip kartais būna moterims, niekada neabejojančioms savo grožiu.

Lauke tvyrojo apyaušrio prieblanda: nei naktis, nei rytas. Viešbučio vestibulius buvo apmiręs, smulkmeniškai elegantiškas, švarus ir minkštas: šiltos spalvos, tylą, gerai panaudota erdvė, netiesioginis apšvietimas, aukštos, bet šviesios lubos; ant stalų knygos, ant sofų pūpsančios pagalvės, dailiai įrėminti paveikslai, kampe fortepijonas, keli būdingi užrašai, kruopščiai parinktas šriftas, švytuoklinis laikrodis, barometras, marmurinis biustas, ant langų užuolaidos, ant grindų kilimai ir – vos juntamas kvėpalų dvelksmas.

Užmetęs švarką ant palaiškės kėdės, naktinis durininkas budriai it kiškis snūduriavo gretimame kambarėlyje, todėl, išskyrus vestibulio kampe kėslė sėdintį – tokią nakties valandą tai atrodė absurdiška – vyrą, niekas nebūtų jos pastebėjęs, bet jis pamatė ją ir tada kairę koją užsikėlė ant dešinės, – nors anksčiau dešinę laikė ant kairės, – ir taip padarė be jokios priežasties. Juodu pamatė vienas kitą.

Atrodė, lis, bet nelyja, – pasakė moteris.

Taip, nepratrūksta, – pritarė vyras.

Ko nors laukiate?

Aš? Ne.

Kaip aš pavargau. Nieko, jei valandėlę pasėdėsiu?

Prašom.

Matau – nėra nieko gerti.

Kažin ar jie čia duoda pusryčius anksčiau nei septintą.

Tarkim, alkoholio.

A, štai ko! Nežinau. Vargu, tokią valandą...

O kiek dabar?

Dvylika minučių po keturių.

Tikrai?

Taip.

Ši naktis nesibaigia. Man regis, ji prasidėjo prieš trejus metus. Ką jūs čia veikiate?

Ketinau eiti. Man reikia į darbą.

Tokią valandą?

Taip.

Kaip ištveriate?

Niekai, man patinka.

Jums patinka.

Taip.

Neįtikėtina.

Taip manote?

Jūs, regis, pirmas įdomus žmogus, kurį sutikau ši vakarą. Šią naktį. Ką gi, kad jau šitaip.

Apie kitus net nėra ko kalbėti.

Siaubingi.

Buvote šventėje?

Regis, tuoj subloguosiu.

Tuoj pakviesiu durininką.

Ne, dėl Dievo meilės!

Gal jums vertėtų pagulėti.

Ar neprieštarausite, jei nusiausiu batelius?

Ne, žinoma...

Pasakykit ką nors. Jei prasiblaškysiu, praeis.

Neįsivaizduoju ką...

Papasakokit apie savo darbą.

Kad tema nelabai patraukli.

O jūs pamėginkite.

Aš parduodu svarstyklės.

Tęskit.

Jos sveria daugybę dalykų, ir svarbu juos pasverti labai tiksliai, todėl aš turiu fabriką, kuriame gaminamos įvairiausių rūšių svarstyklės. Turiu vienuolika patentų ir... Einu, pašauksiu durininką.

Ne, prašau jūsų, tas tipas manęs nekenčia.

Nesikelkit, gulėkit.

Jei gulėsiu, susivėmsiu.

Tada kelkitės. Tai yra aš noriu pasakyti...

Kiek žmonės uždirba pardavinėdami svarstyklės?

Man atrodo, kad jūs turėtumėte...

Kiek žmonės uždirba pardavinėdami svarstyklės?

Nedaug.

Kalbėkit, nekreipkit į mane dėmesio.

Aš iš tikrųjų jau turiu eiti.

Būkit malonus, dar truputį pasikalbėkime. Paskui galėsite eiti.

Dar prieš kelerius metus žmonės uždirbdavo pakan-

Iš tikrųjų čia pasakojama apie du personažus, kurie susitinka tris kartus, bet kiekvienas kartas yra vienintelis, pirmas ir paskutinis. Tai jie gali padaryti, nes gyvena neįprastame Laike, kurio mes bergždžiai ieškotume kasdienėje patirtyje.

Alessandro Baricco (Alesandras Barikas, g. 1958 m.) – italų literatūros fenomenas. Filosofas, muzikos kritikas, vienas populiariausių italų rašytojų pasaulyje. „Triskart aušroje“ – vienuoliktoji jo knyga.

Šis trumpas ir keistas romanas tam tikra prasme – poetiško pasakojimo apie misterį Gvyną tęsinys. Apie tylų, keistą, švelnų ir nepaprastai įžvalgų žmogų, rašytoją, nusprendusį mesti rašymą, bet taip ir neįstengusį to padaryti. Ir pradėjusį kurti rašytinius žmonių portretus.

Kaip įmanoma sukurti žmogaus portretą žodžiais? Apsakyti visai ne jo išorę, ne, – išgirsti istoriją, slypinčią to žmogaus viduje, ir surasti žodžius jai aprašyti?

Misteris Gvynas sukūrė dešimt rašytinių portretų. Romane „Triskart aušroje“ Alessandro Baricco leidžia mums paskaityti trejetą jų. Tris istorijas, vykstančias tuo pačiu metu toje pačioje vietoje – viešbučio vestibulyje, vietoje, kuri niekam iš tiesų nepriklauso, kur gali įvykti bet kas. Auštant, keistu laiku, kai naktinis miestas eina miegoti, o rytinis – tik prabunda. Keistu metu, kai žmogus – labiausiai pažeidžiamas ir drauge labiausiai atviras netikėtiems susitikimams.

Viešbutyje susitinka vienas jo gyventojų ir atsitiktinė moteris, durininkas ir jauna mergina, berniukas ir policininkė, o iš tiesų tai – tie patys žmonės. Tik skirtingais savo amžiaus tarpsniais. Subtilūs, poetiški, paslaptingi, neįmanomi susitikimai. Įsimenantys ir keliantys daug klausimų. Nei misteris Gvynas, nei Alessandro Baricco nieko neteigia, nemoko ir nepamokslauja. Jie tiesiog leidžia žmonėms susitikti auštant.

ISBN 978-609-466-052-8

TYTOALBA

Galima pirkti tytoalba.lt